

Р А З П О Р Е Ж Д А Н Е

№266

гр. Перник, 08.11.2011г.

Административен съд-гр. Перник, в закрито съдебно заседание на осми ноември през две хиляди и единадесета година в състав:

Административен съдия: Слава Георгиева

При участието на секретаря, като разгледа докладваното от съдията административно дело № 355 по описа за 2011г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 250 от АПК.

Образувано е по повод постъпило искане от И.Х.В.,***, с което се иска да бъдат преустановени неоснователни действия и бездействия на Кмета на община Радомир във връзка с установяването, съобщаването и събирането на данък недвижими имоти по отношение на имоти собственост на жалбоподателя. Счита, че са налице неоснователни действия свързани с издаване на съобщения за дължими задължения по ЗМДТ, които не се основават на административен акт, нито на законова норма. Съображенията му са, че издадените данъчни съобщения след 2007. са нищожни, тъй като са издадени от Община Радомир, която не е данъчен орган по приходите на НАП, издадени са на негодно правно основание и несъобразяване с подадена от жалбоподателя данъчна декларация № 6706 от 31.03.1998г., която от своя страна е "негодна", тъй като е с изтекъл срок на "достоверност". Втората група искания са определени от жалбоподателя като неоснователни бездействия и счита, че същите се изразяват в мълчалив отказ Кмета на община Радомир да се произнесе по негова молба вх. № ФД 94-00-249 от 02.08.2011г., както и не били предприети действия данък за недвижимите имоти да бъде съобразен с нормите за определяне на данъчна оценка, съгласно приложение № 2 към ЗМДТ. Въз основа на така формулираните искания държи да бъде постановено разпореждане по чл. 253, ал. 1 от АПК, с което да бъдат прекратени описаните неоснователни бездействия и с решение по чл. 257, ал. 2 от АПК Кмета да бъде осъден да извърши неоснователните бездействия. Искането е регистрирано и вписано по реда на чл. 251, ал. 2 от АПК.

Незабавно със съдебни разпореждания от 28.09.2011г. и от 12.10.2011г. е изискано от кмета на община Радомир да окомплектова преписката във връзка с депозираните искания. В указания срок за изпълнение по делото е постъпила административната преписка.

Със съдебно разпореждане от 22.08.2011г. е указано на искателя да конкретизира своята претенция и да укаже кои точно и в какво се изразяват неоснователните действия и бездействия на административния орган. В указания срок са постъпили по делото просторни молби-уточнения от искателя, в които на практика се преповтарят така описаните по-горе искания.

Съдът, след като извърши проверка на твърдените факти и обстоятелства, обсъди доводите и приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С декларация вх. № 6706 от 31.03.1997г. по чл. 14 от ЗМДТ жалбоподателят е декларира, че е собственик на недвижим имот 1/2 идеална част от земя и сграда, находяща се в гр. Радомир, ул. "Евлоги Георгиев" № 10 и на 1/2 идеална част от

недвижим имот, находящ се в гр. Радомир, ул. "Евлоги Георгиев" № 7. По делото са представени нотариални актове с № 176 от 24.12.1993г. и 177 от 23.12.1993г. касаещи така описаните недвижими имоти. Представени са и съобщения за такса битови отпадъци и данък недвижими имоти за имот находящ се на ул. "Евлоги Георгиев" № 10. Представени са акт за установяване на задължение по декларация № 001 от 29.10.2010г. за данък недвижими имоти за периода от 01.01.2006г. до 30.09.2010г. и акт за установяване на задължение за такса битови отпадъци № 001 от 29.10.2010г. за периода от 01.01.2006г. до 31.12.2009г.. За издадените актове жалбоподателят е уведомен с писмо изх. № ФД-94-00-318/2/ от 22.11.2010г., получено лично от него на 24.11.2010г.. По делото са представени няколко писма и молби отправяни до общинската администрация с искания със сходни искания и се налага убеждението, че между страните по делото е налице някакъв спор, но същият не може да бъде разрешен по този ред, поради следните причини:

Предмет на търсената защита по реда на чл. 250 АПК са фактически действия, извършвани без правно основание от органите на администрацията и включени в състава им длъжностни лица. В процесния случай настоящия състав приема, че са обективирани конкретни правни действия (волеизявления) на овластен административен орган по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на АПК и същите се основават на правна норма. Това е така, защото след измененията на Закона за местните данъци и такси, публикувани в ДВ, бр. 100 и бр. 105 от 2005г., в сила от 1.01.2006г., всички правомощия по администриране на местните данъци и такси са възложени на съответните общини по местонахождение на недвижимия имот-чл. 4 от ЗМДТ. По изключение Законът за местните данъци и такси е създал строго ограничена компетентност само на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите да издава методически указания по прилагането на закона-чл. 4, ал. 6 от ЗМДТ. Разписано е също, че данъчно задължените субекти подават данъчна декларация по реда на чл. 14 от ЗМДТ, за да може да бъде определена основата за данъчно облагане, както и следващия от нея размер на подлежащия за внасяне данък. Образецът на декларацията се утвърждава от министъра на финансите със заповед. Данъчно задължени лица за подаване на декларация по чл. 14 от ЗМДТ са собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право. Съгласно представените по делото нотариални актове жалбоподателят безспорно се явява данъчно задължено лице, което е длъжно да подаде декларация по чл. 14 от ЗМДТ. По аргумент от разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ декларация се подава за разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията. Изхождайки от представените нотариални актове имотите на жалбоподателя попадат в обхвата на чл. 10 от ЗМДТ. Декларация по чл. 14 от ЗМДТ се подава при няколко хипотези между които е и промяна на вече декларираните обстоятелства. Изложеното от жалбоподателя, че декларацията му е с изтекъл срок на годност, не може да бъде споделено още повече, че самият той не твърди, че е сезирал компетентните органи с представяне на друга декларация, която да доведе до промяна на данъчните задължения по ЗМДТ. Отделно от това е предвиден и срок за подаване на декларацията 2-месечен, считано от настъпване на съответното обстоятелство, като при неподаването ѝ е за сметка на лицето, а не на административния орган. На следващо място съставът приема, че издадените данъчни съобщения сами по себе си не подлежат на съдебен контрол. Това свое право на жалба жалбоподателят би могъл да упражни, когато задълженията му за такса битови отпадъци и данък недвижими имоти се установят с акт, който може да бъде предмет на контрол за законосъобразност. Такива актове обаче

не са атакуваните съобщения. Процесните съобщения представляват компютърна разпечатка без подпис и печат, поради което не представляват индивидуални административни актове по смисъла на чл. 21 от АПК и не подлежат на съдебен контрол. На такъв контрол ще подлежи актът за установяване на вземането за такса, издаден от кмета на общината и актът за установяване на данък, издаден от служител на общинската администрация. Именно тези два акта, за издаването, на които жалбоподателят е узнал на 24.11.2010г. и няма данни да ги е оспорил по съответния ред подлежат на обжалване.

С оглед изложеното настоящия състав намира, че в случая не се установяват неоснователни действия, така като са описани от жалбоподателя. Издаването на съобщения е регламентирано в чл. 69, ал. 2 от ЗМДТ и цели да уведоми данъчно задълженото лице по отношение на негов недвижими имот какви такси дължи за съответния период и сроковете, в които може да го погаси. Съобщенията за периода 2008г. до 2010г. имат само уведомителен характер и не подлежат на обжалване, тъй като представляват действие, което е част от издаване на индивидуален административен акт. Основа за посочените задължения е декларация по чл. 14 от ЗМДТ, която в случая е подадена на 31.03.1998г. и се установява, че друга към настоящия момент не е депозирана пред административния орган. Факта, дали данък недвижими имоти е определен по реда на приложение № 2 към ЗМДТ подлежи на разглеждане в производство по установяване размера на данък недвижими имоти и установяване размера на такса битови отпадъци.

В производството по чл. 250 от АПК са изискани от административния орган доказателства. От представените такива в хода на проверката настоящия състав намира, че осъществените действия на органите на данъчната администрация се основават на изрични правни норми, регламентиращи данък недвижими имоти и такса смет. Производството по чл. 250 от АПК осигурява защита на всеки правен субект, който има правен интерес да изиска от съда да бъдат прекратени действия, извършвани от административен орган или длъжностно лице без да е налице основание за това в административен акт или закон. В случая не се установява осъществяване на такива действия, поради което искането следва да се отхвърли като неоснователно.

По отношение на исканията формулирани като неоснователни бездействия:

Жалбата или искането определят предмета на делото и съдът е длъжен да се произнесе в рамките на така очертания спор. Жалбоподателят е поискал от настоящия състав произнасяне по реда на чл. 257, ал. 2 от АПК, тъй като било налице неоснователно бездействие изразяващо се в произнасяне на Кмета на общината по молба вх. № ФД 94-00-249 от 02.08.2011г.. Настоящия състав намира, че в случая за жалбоподателя липсва правен интерес от оспорване бездействието на административен орган по реда на чл. 257 от АПК. На първо място бездействие на административния орган по направеното искане за издаване данъчна оценка не може да бъде квалифицирано като бездействие по смисъла на чл. 257 от АПК, тъй като в раздел II на глава XV от АПК "Защита срещу неоснователни бездействия" законодателят е очертал две хипотези, като общото изискване и в двете е наличието на правен интерес от търсената съдебна защита. Разликата между тях е в това, че при първата административният орган следва да бъде сезиран с искане за извършване на фактически действия, което е процесуална предпоставка за предявяването му, а при втората - задължението произтича пряко от нормативен акт и не е задължително административният орган да бъде сезиран. Затова искането на жалбоподателя до Кмета на община Радомир за издаване на данъчна оценка в предпочитан от жалбоподателя вид и с негови изисквания откъм съдържание не могат да се квалифицират като бездействие на административния орган по смисъла на чл. 257 от АПК. Издаването на

данъчна оценка не е фактическо действие по смисъла на 256 от АПК. Налице е искане, което според състава попада в административното обслужване регламентирано в глава XII от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, във вр. с чл. 3, ал.1 от Приложение № 2 към ЗМДТ и производство по издаване и респ. отказ подробно е разписано в чл. 88 и сл. от ДОПК и е недопустимо позоваването на общия ред на обжалване на индивидуални административни актове. Отделно от това отклонение бездействие по чл. 257 от АПК, мълчалив отказ по чл. 58 от АПК и отказ по чл. 95 от ДОПК са различни правни фигури, с различни характеристики, предпоставки и срокове за обжалване, различен ред за разглеждане и респ. с различни правомощия на съда, регламентиран в чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 257, ал. 2 от АПК и чл. 97 от ДОПК. Недопустимо е съдът да се произнесе по нещо, с което не е сезиран и да подмени предмета на делото, защото постановеният съдебен акт ще бъде недопустим.

С оглед на изложеното съдът намира, че исканията формулирани като неоснователни действия следва да бъдат отхвърлени като неоснователни, а исканията формулирани като неоснователни бездействия да бъдат оставени без разглеждане, поради липса на правен интерес.

Водим от изложеното, съдия при Административен съд Перник

Р А З П О Р Е Д И:

ОТХВЪРЛЯ формулирани в молба на И.Х.В. искания по чл. 250 от АПК.

ОСТАВЯ без разглеждане исканията в останалата част на молбата и прекратява производството по делото в тази част.

Разпореждането подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд на Република България в седмо дневен срок от получаване на съобщението.

Съдия: